

Pelko Vihreän vuoren lähestymisen huomasi selvästi. Uni ei maistunut sillä vuori lähetti päähämme painajaisia joten nukkumisesta ei tullut oikein mitään. Tunnelma oli painostava ja lensimme päivä päivältä eteenpäin. Olimme hyvin harvasanaisia sillä molemmat yrittivät sisäistää, että mitä tulevan pitää. Ensimmäistä kertaa Ustropiassa minä tunsin koti-ikävä. Mietin pilvellä maateessani miten Bruno pärjää kotona ilman minua. Ja isä on varmasti suunniltaan huolesta, kun minua ei löydy mistään. Samanthakin näyttää olevan omissa ajatuksissaan. En uskalla nukkua sillä pelkään nähdä painajaisia. Pelkään, että Vihreä vuori löytää pahimman pelkoni ja osoittaa sen minulle niin että saa minut luovuttamaan. Kun nukkumisesta ei lopulta tule mitään päätän kokeilla sauvaa. Olen asettanut sauvan vyöhöni, josta saan sen tarvittaessa nopeasti käyttöön. Nousen seisomaan ja otan tähtäimeksi naapuri pilven. Ajattelen taikaa mielessäni ja heilautan sauvaa pilveä kohti. Pilvi muuttuu kukan sijasta puuksi. Pettyneenä yritän uudestaan toista loitsua. Tarkoituksena olisi saada pilvi katoamaan ja ilmestymään uudelleen. Nyt ajattelen katoamista kovemmin. Avaan silmäni ja huomaan että pilvi ei ole kadonnut, mutta jotain muuta on. Samantha ei ollut paikallaan pilvellä. Ajattelin heti että oli taikonut hänet jonnekin vahingossa. Jouduin paniikkiin ja huusin Samanthaa niin kovaa kun jaksoin. Hevoset katsoivat minua kummastuneena. Kiersin pilveä ympäri paniikissa niin kauan, kunnes joku koputti minua olkapäälle. Havahduin hereille kun Samatha koputti olkapäälleni ja huusi nimeäni. –Oletko kunnossa? Heräsin siihen kun huusit nimeäni ja ajattelin herättää sinut. –Näin painajaisia, että harjoittelin sauvan käyttämistä ja taioin vahingossa sinut jonnekin. –Minä en nähnyt painajaisia sillä en ehtinyt nukkua kuin pari tuntia. Samantha oli laittanut meille aamu palan ja kerännyt tavaramme valmiiksi. –Emme saa antaa pelolle periksi. Sillä juuri se on vuoren tarkoituskin, Samantha ohjeisti – meidän täytyy vain kestää, hän jatkoi. Nyökkäsin ja siemailin kylmää teetä. –Tee olisi parempaa lämmitettynä. Huokaisin. –Kokeilen lämmitys loitsua sopiiko, kysyin. Samantha mumisi myöntävästi ja vedin sauvan vyöstä. –Lämmin, lämpene, lämmitä, lämmittää. Mietin mielessäni. Samassa teepannu alkoi kiehua, loitsu oli onnistunut. –Hyvää työtä. Samantha iloitsi. Olin itsekin hieman ylpeä. Sauvan käyttäminen oli paljon vaikeampaa unessa. Olimme jälleen ilmassa mutta tunnelma oli nyt ihan erilainen. Molemmilla oli suu tiukkana viivana ja kädet puristivat ohjaksia rystyset valkoisina. Kumpikaan ei sanonut sanaakaan. Syyn kyllä tiesi kumpikin. Edessä näkyi Vihreä vuori, se oli paljon synkempi kun luulin. Vuori oli musta ja siitä ympäröivistä koloista tuprusi vihreää sankkaa utua. Vesi oli vihreää ja siinä uiskenteli vihreitä otuksia enkä edes haluaisi tietää mitä ne on. –no ei mikään paratiisi, huokaisin hilpeästi yrittäen piristää tunnelmaa. Huomasin Samanthan jäykistyvän ja ajattelin pitää suuni kiinni. Astuimme sisään vuoreen. Siellä oli todella vaikea hengittää. Vihreä utu tunkeutui suuhun ja sieraimiin. Samantha yski ja niin teki pegasoksemmekin. Ajattelin testata taikasauvaani. Vedin vyöstä sauvan ja lausuin taikasanat Henkitusta ristana anatasta. Ympärillemme ilmestyi kirkas kupla joka piti vihreän savun kaukana meistä. Se helpotti hengitystä ja jatkoimme matkaa. Kuljimme syvemmälle ja syvemmälle vuoreen. Odestryn mukaan Krapesti odotti meitä vuoren huipulla mutta sinne ei päässyt lentämällä. Olimme koko ajan silmää tarkkana vaarojen varalta. Eteemme ilmestyi kyltti siinä luki: ”Nyt on eron hetki, päättyi yhteinen retki. Molempien voimia tarvitaan, Siitä myöhemmin teille kerrotaan. Ne voimat yhdessä ei toimi, Matkalta rohkeutta mukaan poimi Tunneleissa pelkoa kohtaat, Se voita ja yhteen palaat. Luettuamme runon huomasimme luolan jakautuneen kahtia. Kauhistuini ja Samanthakin näytti surulliselta. Tämä katsoi kyynel silmin minuun. Halasimme toisiamme pitkään ja itkimme ja hyvästelimme. Toivotimme toisillemme myös onnea

ja sitten katsoin kun Samantha katosi luolan pimeyteen. Keräsin rohkeuteni ja ratsastin luolaan. Kuului kolahdus. Tunnelin suu oli sulkeutunut takanani. Paluuta ei ole.